

Ingekorte versie toespraak Kurt Moons
Ter gelegenheid van netwerk-bijeenkomst
Vrienden van Guido Naets
Brabantse Golf, 1 februari 2024

--

Goeie avond dames en heren,

Beste Vlaamse vrienden,

Vooreerst wens ik de heer Naets en zijn talloze vrienden te bedanken om mij de gelegenheid te geven om hier in de prachtige Brabantse Golf, mijn nieuwe stap in mijn professionele carrière toe te lichten. Ik ken Guido al heel lang en ben nog altijd erg onder de indruk van zijn krasse aanwezigheid, zijn luciditeit en zijn immer eenduidige en standvastige opvattingen.

Mijn toespraak zal zich, zoals gevraagd, vooral toespitsen op de beweegredenen die er mij hebben toe aangezet een sprong in de actieve politieke wereld te wagen, en dan nog bij een voor velen “verdachte” partij.

[...]

Na rijp beraad en overleg met een bezorgde eega en gedweë kinderen, besloot ik om de sprong te wagen.

En wel omdat er het besef is van de nood aan hoogdringend optreden, een ware “sense of urgency”.

Ik verklaar me nader :

Engagement vanuit onrechtvaardigheidsgevoel

De feitelijke redenen waarom ik me eertijds begon te engageren in de Vlaamse Beweging, zijn grotendeels vandaag nog steeds van toepassing en zijn vooral te vinden in een oprecht onrechtvaardigheidsgevoel

De Vlamingen worden in België nog steeds geminoriseerd in de politieke bestuursorganen, alhoewel zij een democratische meerderheid vormen in dit land. Via opeenvolgende staatshervormingen hebben de Vlamingen weliswaar belangrijke regionale bevoegdheden kunnen bekomen in ruil voor financiële transfers naar het zuiden van het land maar de belangrijkste materies zoals sociale zekerheid, veiligheid, migratie ... blijven nog steeds federaal. En o.a. via grendelwetten, alarmbellen, belangenconflicten, taalpariteiten en gekwalificeerde meerderheden werd het in de praktijk resulterend overwicht in de besluitvorming van een Franstalige minderheid, geïnstitutionaliseerd en gebetonneerd.

Die financiële transfers van Vlaanderen naar Brussel en Wallonië lopen vandaag op tot meer dan 14 miljard euro per jaar. En die Franstalige minderheid laat zich die financiële doping, zelfs met de nodige arrogantie, al jaren welgevallen want zonder enige garantie van goed bestuur,

zonder enige tijdshorizon, zonder enige hoop op economische beterschap, laat staan van mogelijke terugbetaling.

Feit blijft natuurlijk dat dergelijke geldstromen en Belgische regeringen enkel kunnen voortwoekeren met de bereidwillige medewerking van immer te vinden Vlaamse politieke overlopers die eigen postjes en de Belgische machts-tentakels verkiezen boven de belangen van hun eigen Vlaamse volk.

En meer dan 30 jaar persoonlijk ervaren taalperikelen in de Vlaamse rand hebben mijn sympathie voor de anderstaligen ook niet echt aangewakkerd.

Deze ervaringen en het oprechte gevoel van onrechtvaardigheid in de behandeling van de Vlamingen in het algemeen ten overstaan van een veelvuldig voorkomend profitariaat ten zuiden van de taalgrens, duwden me dus in de richting van een actief op te nemen rol in die Vlaamse beweging. Ik werd snel verkozen tot voorzitter van Pro Flandria.

Waarom dan nu de overstap van de Vlaamse Beweging naar de actieve politiek ?

Actiever engagement vanuit grote bezorgdheid

Het antwoord is heel eenvoudig dat ik ongelooflijk bezorgd ben voor de toekomst van de komende Vlaamse generaties. Het besef dat in België niets meer draait, alles kaduuk is, en dat we met z'n allen ons als lemmingen over de financiële en economische klif gooien, is voor mij volstrekt onverteerbaar.

En om het met een quote van een goede vriend te zeggen "non possumus non loqui". Ik vermoed dat onze Antwerpse burgemeester hier wel een latijns boompje zou kunnen over opzetten, maar uiteindelijk betekent dit dat ik niet meer kan/mag zwijgen. Ik ben verplicht tegenover mijn kinderen en kleinkinderen en alle Vlaamse nakomelingen mijn verantwoordelijkheid op te nemen en de erbarmelijke staat van dit land en van haar politiek personeel uit te schreeuwen. Meer nog "ik moet dingen trachten te veranderen in het belang van Vlaanderen".

Die bezorgdheid uit zich op 3 manieren :

Ten eerste bevinden we ons in België in een absurd slecht politiek theater. Ten tweede is er een enorme financiële en economische tsunami die op ons afkomt en ten derde komen onze traditionele waarden meer en meer in het defensief.

1 Absurd politiek landschap en beslissingen

Dat we in België met absurde politiek te maken krijgen, wordt met de week duidelijker.

Het is immers toch niet te schatten dat :

- Er vandaag 7 partijen nodig zijn om een Belgische regering te vormen en dat de eerste-minister uit de kleinste partij van die coalitie komt
- Dat er een 6tal ministeriële excellenties zijn die nooit verkozen werden door het volk
- Er van de 7 volwaardige federale regeringen sinds 17 jaar er maar één is geweest met een meerderheid in de Nederlandstalige kamerzetels

- Die coalitie geen deftige pensioenhervorming kan goedgekeurd krijgen en zo Europese subsidies dreigt mis te lopen
- Dat er na 3 jaar intensieve werkzaamheden plots geen fiscale hervorming meer nodig is
- Dat een gigantisch succesvolle burgerbevraging bij 15.000 deelnemers geen constructief institutioneel vervolg heeft gekend
- Dat men blijft dweilen met de kraan open mbt immigratie, zonder oog voor integratie, woningnood, onderwijs, werk, taal, sociale problematiek, veiligheid enz.
- Dat de resultaten van een openbare aanbesteding ivm rondbedeling van kranten gewoon worden genegeerd en men verder de subsidiekraan opendraait ten voordele van de mediaconcerns
- Dat men een objectieve evaluatie van de Covid maatregelen te allen prijze wenst te vermijden
- Dat men gesjoemel bij de aanbesteding van het vervoer van Covid-vaccins niet onderzoekt
- Dat men een lijk dat dood is toch heeft gereanimeerd door 2 kerncentrales alsnog open te houden, alhoewel men er niet in slaagt de wet op de kernuitstap te hervormen
- Dat men pas door een recente oorlog in Europa, beseft dat men voor zijn energie afhankelijk was van Russisch gas
- Dat men pas door diezelfde recente oorlog in Europa, beseft dat er misschien toch ook nog in defensie zal moeten worden geïnvesteerd
- En dat men pas door de ervaring met een pandemie, is beginnen inzien dat we misschien ook wel iets te afhankelijk zijn van andere landen inzake grondstoffen
- Dat de benoeming van een gouverneur van de Belgische Nationale Bank niet kan plaatsvinden omwille van de chantage-praktijken van een gezondheidsminister
- Dat de klimaatangst alle mensen op kosten jaagt door energie, inflatie, intereststijgingen, renovatieverplichtingen, elektrische auto's ...
- Dat we in Vlaanderen heiliger zijn dan de paus op vlak van stikstof-maatregelen

En zo zou ik nog wel even kunnen doorgaan.

2 Tegen de financiële muur

Maar het grootste drama voltrekt zich recht onder onze ogen. Immers met als excuus de Covid maatregelen en de stijgende energiekosten is onze Belgische staatsschuld met 35 % gestegen tov 2019 tot 535 mia eur. En met een begrotingstekort van 4,9 % is België de op één na slechtste leerling van de Europese klas. Tel daarbij dat we bij de hoogste belastingen van Europa betalen, onze zorg onder toenemende druk komt te staan, onze vergrijzing onbetaalbaar wordt, defensie en klimaatinspanningen nog niet volledig werden doorgerekend, de energietransitie nog in zijn kinderschoenen staat, ons openbaar vervoer ondermaats is, onze veiligheid niet kan worden gegarandeerd, ons justitieel apparaat niet gemoderniseerd is, onze weginfrastructuur hopeloos verouderd is enzovoort enzovoort.

Indien we dan de cijfers per regio bekijken, blijkt dat het Waalse gewest, de Franse gemeenschap en het Brussels gewest virtueel failliet zijn. We kunnen hier gerust van Griekse toestanden spreken en zo lang zal het niet meer duren vooraleer het IMF, de EU en de ECB (de troika) ook hier in België haar tenten zal opslaan. Als ook de ratingbureau's negatieve beoordelingen geven aan Wallonië en zelfs de banken Belfius en ING met bange oogjes naar de financiële evoluties kijken, als ook de gouverneur van de Nationale Bank en het Agentschap van de Schuld niet nalaten hun bezorgdheden te uiten, zou men toch enige sense of urgency mogen verwachten bij onze politieke leiders. Niet zo in België.

Daar waar vroeger Vlaanderen en de Vlaming minder wakker lag van de financiële transfers, is dit de laatste jaren veranderd. De man/vrouw uit de straat weet moeilijker de eindjes aan elkaar te knopen aan het einde van de maand en merkt ook zeer zeker de onmiskenbare algemene achteruitgang van alle mogelijke aspecten van onze samenleving. De grootste angst bestaat er in dat ook Vlaanderen wordt meegezogen in het financiële debacle van België. Dat mogen we onze nakomelingen niet aandoen.

3 Migratie en traditionele waarden in het defensief

Een laatste belangrijke motivator is de zichtbare en constant toenemende teloorgang van onze traditionele waarden en normen.

De laatste decennia heeft zich een zeldzaam geziene en bijna ondenkbare collusie voorgedaan tussen eertijds gezworen aartsvijanden.

Enerzijds hebben we de linkse politieke partijen die elke minderheid in onze maatschappij een meer dan het hun normaal toekomst gewicht in het samenlevingsdebat geven en met het woke-gedachtengoed in aanslag een moreel vingertje uitsteken naar alle eerder traditionele en conservatieve medemensen.

Anderzijds hebben ook vele liberale partijen via hun vrijheidsideaal, het daaruit volgende individualiteitsidee, en het wereldburgerprincipe binnen het globalistische ideaal, de weg naar het linkerspectrum van de politiek gevonden : ieder individu heeft zijn eigen rechten, waarbij deze rechten niet echt meer hoeven te worden afgezet tegenover de rechten van een meerderheid in de maatschappij.

De derde maar meest aberrante partner van deze 2 voorgaanden zijn de vreemdelingen die hier via massamigratie worden binnengelaten. Vooral met de islam-migranten trachten de linkse partijen warme halal broodjes te bakken teneinde de stemmen van deze inwijkelingen te ronselen. Dat dit ooit verkeerd voor links zal aflopen, beseffen ze nog niet denk ik.

Dat links na de bestrijding van die verfoeilijke katholieke godsdienst nu een godsdienst omarmt die haaks staat op alles wat de vooruitstrevende partijen in de jaren 60 en 70 voor stonden, blijft me een raadsel. Dat een groot deel van deze islam-inwijkelingen zich niet wenst aan te passen, zich niet wenst te integreren en zelfs de sharia hier wenst te implementeren, stoort deze politieke linkerzijde helemaal niet. Dat de sharia de scheiding tussen kerk en staat niet aanvaardt, de evenwaardigheid tussen man en vrouw niet aanvaardt en discriminatie op basis van seksuele geaardheid zeer normaal vindt, valt toch niet te verdedigen, zou je denken ... en toch.

Punt van gemeenschappelijk doel is de ondermijning van de bestaande traditionele waarden en normen van de autochtone Westerse bevolking. Zeer veel zekerheden, het houvast voor vele mensen in moeilijker momenten, werden de laatste 3-4 decennia ook vakkundig gesloopt met als resultaat een totale vervreemding en ontreddering o.a. door :

- Een gebrek aan een elite waarnaar men kan opkijken
- Verminderde trouw in sociale relaties
- Verminderde zelfredzaamheid van bepaalde bevolkingsgroepen
- Neergang van onderwijsprestaties
- Stelselmatige afbrokkeling van het christelijk geloof
- Gebrek aan openheid voor andere meningen in de media
- Omvangrijk onveiligheidsgevoel
- Trage en soms onbegrijpelijke rechtsgang
- Ondoordacht energiebeleid
- Onhoudbare overheidstekorten en staatsschuld
- Ongeremde regeldrift
- Beperking van individuele vrijheden
- Onbestaand democratisch gehalte van Europa
- Onwezenlijke klimaatwaan
- Ongebreidelde massamigratie
- Opdringerige (seksuele) woke-gedachten

Een doorgedreven globalistische visie, overgoten met een woke- en klimaatsausje en een massale ongecontroleerde migratie brengen onnoemelijk veel maatschappelijke problemen met zich mee op vlak van onderwijs, woningnood, werk, communicatie, taal, sociale opvang, ... waar onze mensen de eerste slachtoffers van zijn.

Aan de realiteit van deze vervreemding moet paal en perk worden gesteld, ter verdediging van onze cultuur, onze taal, onze waarden, onze tradities, onze identiteit.

4. Mogelijk momentum.

Ten slotte zou ik ook nog durven stellen dat er zich een mogelijk uniek momentum zou kunnen voordoen met de verkiezingen van 9 juni. Volgens de peilingen zouden de Vlaams-nationalisten met hun 2 partijen de meerderheid kunnen halen in het Vlaams parlement. Dit zou een historische moment zijn. Nooit eerder hebben de Vlamingen een dergelijk overwicht en zeggenschap op democratische wijze verworven. Ook dit is voor mij een belangrijke beweegreden om daar mogelijks actief aan te kunnen deelnemen.

Waarom Vlaams Belang ?

[...]

Het Vlaams Belang is m.i. de enige partij die niet alleen de juiste analyses maakt maar deze ook openlijk durft te verkondigen. Daarenboven reikt zij daadwerkelijk haalbare korte en langere termijn oplossingen aan, ook en vooral naar de Vlaamse onafhankelijkheid toe.

Traject naar onafhankelijkheid

Toen bijna 20 jaar geleden Bart De Wever voorzitter werd van de N-VA, hadden vele Vlaams-nationalisten al hun hoop op deze intelligente, welbespraakte persoon gezet teneinde de Vlaamse zelfstandigheid verder uit te bouwen. Indien het met deze man niet lukte, dan ...

Indien men dan het rapport maakt van jaren deelname aan de Vlaamse regering en de passage in de Belgische regering Michel, blijken vooral de realisaties van N-VA naar een Vlaamse zelfstandigheid toe ondermaats. En eerder dan de Vlaamse onafhankelijkheid voor te bereiden, zoals voorzien in artikel 1 van haar statuten, maakte de N-VA een bocht naar een Belgisch “confederalisme” dat binnen een Belgisch systeem theoretisch én praktisch onhaalbaar is. Het is me verder ook volstrekt onduidelijk wat de strategie is van De Wever om een dergelijk confederalisme waar te maken. De ezel heeft zich reeds 2x maal aan dezelfde PS-steen gestoten. Waarom zou PS in hemelsnaam een Vivaldi inruilen voor een voor hen financieel onzeker confederalisme waar daarenboven nooit een 2/3 meerderheid en een meerderheid in elke taalgroep in het parlement voor te vinden zal zijn ?

De enige oplossing voor de stopzetting van het Belgisch imbroglie, in het belang van alle in België betrokken bevolkingsgroepen, is onmiskenbaar de “revolutie” naar een onafhankelijk Vlaanderen.

Het Vlaams Belang heeft veel onderzoek gedaan naar mogelijke scenario's om tot een dergelijke splitsing van België te komen. Ze is dan ook de enige partij die haar huiswerk in dit verband goed heeft gemaakt en in een communautair congres in juni 2023 een helder en niet onrealistisch scenario heeft uitgeschreven. Dat deze “revolutie” democratisch en zonder geweld moet verlopen is een basisgegeven en het scenario voorziet voldoende (internationaal) juridische en politieke argumenten, gebaseerd ook op historische vergelijkbare processen in andere landen, om de oefening met bekwame spoed te starten.

Een soevereiniteitsverklaring in het Vlaams Parlement zou worden gevolgd door onderhandelingen van gemeenschap tot gemeenschap, van Vlamingen met franstaligen. Er wordt voldoende tijd gegeven om tot haalbare overeenkomsten te komen waarbij parallel ook naar de internationale gemeenschap toe voldoende lobbywerk moet worden verricht ter goedkeuring van de te ondernemen stappen. Nadien wordt dan de Vlaamse onafhankelijkheid uitgeroepen die ten goede moet komen van elke gemeenschap in België. Het is een evidentie dat dit scenario een grondige voorbereiding vergt op nationaal én internationaal niveau.

Ter verduidelijking wil ik wel gezegd hebben dat het Vlaams Belang wel degelijk pleit voor een onafhankelijke staat Vlaanderen, als lid van o.a. de EU en de NAVO. In de huidige wereldomgeving is immers internationale samenwerking, speciaal ook voor een export-land als Vlaanderen, van cruciaal belang. Vlaanderen, een onafhankelijke staat tussen en te midden van andere onafhankelijke staten.

Een rechts nationalistisch beleid

Ook wat betreft het sociaal-economisch, migratie- en antiwoke-beleid bleven we op onze honger met de N-VA gedurende jaren aan de knoppen. Het is duidelijk dat de doelstellingen van beide partijen N-VA en Vlaams Belang vrij gelijklopend zijn, ook op deze vlakken, maar dat

de politieke praktijk die doelstellingen voor N-VA amper haalbaar maakt. Dat dit een gevolg is van enerzijds het handhaven van en het zich inpassen in de Belgische constellatie en anderzijds van de keuze van de coalitie-partners in regeringen, is voor vele Vlaams-nationalisten duidelijk geworden. Dit vergt dan ook een andere aanpak, wat enkel kan met het Vlaams Belang.

Dat wordt gesteld dat het sociaal-economisch programma van het Vlaams Belang, zoals geformuleerd in haar congres van september 2023, links zou georiënteerd zijn, is nonsens. De partij neemt duidelijk een nationalistisch standpunt in - welvaart en betrokkenheid voor iedereen in de natie - waarbij de vrije markteconomie wordt omarmd maar met sociale correcties daar waar nodig. Staatsinterventies worden tot een minimum beperkt, tenzij waar Vlaanderen in cruciale aangelegenheden zoals bijvoorbeeld energie, te afhankelijk zou worden van derde (vooral niet-Europese) landen.

De sociale correcties zullen steeds gezien worden in het kader van solidariteit op basis van enerzijds rechten en plichten en anderzijds op basis van individuele onvrijwillige tegenslagen. Het moge duidelijk zijn dat de hedendaagse migratiepolitiek dan ook volledig moet worden herzien, waar ook het Vlaams Belang de nodige realistische voorstellen naar voren schuift ingevolge haar congres van november 2023.

Als besluit is de ontgoocheling in het voorbije parcours van N-VA, alsmede de onduidelijkheid van hun toekomstige strategie tesamen met de professioneel uitgewerkte programma's van het Vlaams Belang op vlak van onafhankelijkheid, socio-economisch én migratie dé hefboom geweest om mijn volle steun aan deze radicaal rechtse Vlaamse partij te geven.

Ik wens hier nog even aan te merken dat, hoewel de analyse vertrekt vanuit barslechte toekomstperspectieven, wij samen met de partij en geheel Vlaanderen een positief verhaal moeten schrijven. Vlaanderen moet al zijn troeven onbedeesd en onvervaard uitspelen. We denken dan bijvoorbeeld aan de strategische geografische ligging van Vlaanderen in het midden van Europa en aan de Noordzee, de sterke werkersmentaliteit van de Vlaming, het technisch en wiskundig vernuft bij onze jongeren, de taalflexibiliteit in internationale contacten en ook niet te vergeten, ondanks alle mogelijke vooroordelen, ook het warme hart voor de medemens in die ruwe Vlaamse bast.

Ondernemerschap

Tot slot wens ik te benadrukken dat ik, als bedrijfsleider en ondernemer, mijn hoofd bewust boven het maaiveld uitsteek. Ik weet ook dat ik zal kunnen gelden als voorbeeld om meer ondernemers de weg naar het Vlaams Belang te laten vinden.

Het ondernemerschap is immers de basis én kern van vooruitgang, groei en dus meer welvaart en welzijn in een samenleving. Het is onontbeerlijk dat de overheid een duidelijk en lange-termijn kader moet scheppen waarbinnen de ondernemingen rechtszeker kunnen werken, investeren en mensen aanwerven.

Vlaams Belang kiest ook hier eenduidig voor het ondernemerschap, in de mate dat er een evenwichtig sociaal contract kan worden uitgewerkt, in het voordeel van alle "stakeholders", namelijk niet alleen de aandeelhouders, maar ook personeel, klanten, leveranciers, overheid en de samenleving als geheel.

Ik hoop hier voor het Vlaams Belang als katalysator te kunnen fungeren naar de ondernemerswereld toe. Want de toepassing van bepaalde ondernemersprincipes en waarden kunnen allicht verhelderend werken in een vernieuwde politieke aanpak. Ik hoop mijn in het bedrijfsleven gebruikte waarden, namelijk passie, respect en discipline ook in de politiek te kunnen aanwenden. Goede vrienden hebben me echter wel ook gewaarschuwd voor mogelijke desillusies inzake gebrek aan snelheid en daadkracht in de politiek.

Ik hoop verder ook een brug te kunnen betekenen naar andere politieke partijen toe. Tijdens mijn engagement in de Vlaamse Beweging heb ik immers nooit een partijpolitieke kaart getrokken en heb dus wel wat contacten in diverse partijen kunnen opbouwen.

Tot slot zou ik vooral ook mijn echtgenote en kinderen willen bedanken die me volop steunen in mijn politiek engagement. Als mensen mijn carrière-switch moedig noemen, vind ik dit niet zo terecht aangezien ik denk zelf wel over een voldoende dik vel te beschikken om wat bijtende commentaar te absorberen. Het zijn mijn gezinsleden die getuigen van echte moed, daar ze van vandaag op morgen geheel ten onrechte kunnen benoemd worden als echtgenote of kind van een racist, fascist of populist. Daarvoor dank ik ze onnoemelijk.

Steenokkerzeel, 1 februari 2024